

Anser Frida såsom jag

Dikt ur *Minnen från jorden* av Birger Sjöberg
(dikten ingår i Birger Sjöberg-sällskapets årsbok 2014
”Bekymrens gråa flock. Birger Sjöberg i 50 nya tonsättningar”
med Sven KristerSSons tonsättning)

Anser Frida såsom jag, att vindar äro anförvanter
till oss själva, vi som även ryta må i världens larm.
Fast de icke själva vilja, rycka de från bergens branter
enris loss och bryta blomman som nyss stod så röd och varm.
För att sedan stillade vid skogen uti undran stå:
Varför foro vi i vrede, varför gjorde vi väl så?

Anser Frida såsom jag, att molnen äro våra bröder
eller våra likar, därför att de jagas såsom vi,
utan att de fatta varför, bortåt norr och bortåt söder,
slås tillsamman så det blixtrar, och till slut ett intet bli.
Bara till ett regn på taken och en tröst åt torra stråt,
sedan ingenting, när solen skiner stunden efteråt.

Anser Frida såsom jag, att lärkor äro våra systrar
som i rymden tumla under Herrans blåa, dag från dag,
sjungande därför de måste, medan mänskan nedan lystrar
i beundran och i utrop: Hör du såna vackra slag!
För att sedan, när en afton nalkas bister med en vind,
frysa till och falla neder döende vid järnvägsgrind?

Vad nu Frida anser eller tycker – ack, jag vet för dagen
redan ha vi trampat hundra kryp på marken under oss.
Våra tankar gå så snälla för att lyda kärlekslagen,
våra fötter göra uppror, våra händer bara slåss.
För att när en afton nalkas sträckas stelnade – och då:
Varför gjorde vi väl detta, varför gjorde vi väl så?

Vad nu Frida anser eller tycker – ack, jag vet för stunden
gåtans lösning ligger bortom horisontens blåa rand.
Sannolikt är fågel Fenix, lyckans fågel, evigt bunden
invid havet i en grotta på en död och stenig strand.
När han lossar sina fjättrar för att stiga mot det blå,
är jag inte fullt ut säker, inte fullt ut säker på.